

๑๔ ก.พ. ๒๕๖๒
(๑. ๒๑)

○ คำสั่ง

คำร้องที่ คร.๑๗/๒๕๖๑
คำสั่งที่ คร.๑๗/๒๕๖๒

ในพระปรมາṇīเรยพระมหาชนกัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๗ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

นายสำนึก อุปถัมภ์ชาติ ที่ ๑
นางชนพร จันนิม ที่ ๒
นายวันชัย บันตรีกุล ที่ ๓
นางฉวีวรรณ หอมกระหลบ ที่ ๔
สิบเอก อาบ ลุมูลศิลป์ ที่ ๕
นายแรงค์ เมืองแสงงห์ ที่ ๖
นางวนิช วรรณประเสริฐ ที่ ๗
นางมยุรี บริวัตร ที่ ๘
นายสมชาติ คล้ายทอง ที่ ๙
นายนเรศ เพชรสุวรรณ ที่ ๑๐
สิบเอก ประทิน พ่วงชาด ที่ ๑๑
นางสาวพรรณนา ตาลกุล ที่ ๑๒
นายสุกิจ ปืนปั้มเรขา ที่ ๑๓
นายวรชัย เปี้ยมพุทธากุล ที่ ๑๔
นางจินตนา ส่งเนตร ที่ ๑๕
นายกัյวัน พันคงดี ที่ ๑๖
นายคง ทัดเกิด ที่ ๑๗
นางงามพิศ ผึ้งน้อย ที่ ๑๘

ผู้ฟ้องคดี

/นายสมศักดิ...

ระหว่าง	นายสมศักดิ์ ชินพีระเสถียร ที่ ๑๙ นางสาวนิสากร อนันตวรากิลป์ ที่ ๒๐ นางศิรานุ เหรียญวิพัฒน์ ที่ ๒๑ นางสาวเพียงใจ บุณกานนท์ ที่ ๒๒ นายประทวน ปึกขาว ที่ ๒๓ นางปราณี ศรีมณีเลิศ ที่ ๒๔ นายคีรีวัฒน์ แตงน้อย ที่ ๒๕ นางบุษกร จำเริญศรี ที่ ๒๖ นางพรอ้าวไฟ บุณนาภิรมย์ ที่ ๒๗ นางสาวนุชนารถ โภษะโยธิน ที่ ๒๘
	ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๑
	คณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๒
	ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๓
	ผู้ถูกฟ้องคดี
	ธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๑
	คณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๒
	ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ ๓
	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๔๐/๒๕๕๗ หมายเลขเดงที่ ๑๒๔๗/๒๕๕๕ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีทิ้งยื่นใบแปดฟองและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทิ้งยื่นแปดโดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือเลขที่ ผก. ๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๕๗ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินชดเชย (ที่ถูกคือค่าชดเชย) ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือเลขที่ (๑) ๒๓/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๗

/สั่งให้...

สั่งให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวກ พนจากตำแหน่งหน้าที่อันเนื่องมาจากครอบเบเกซียณอยุ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๐ ต่อมา ผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ได้มีหนังสือ เลขที่ ๓๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๐ แจ้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการบริหารงานบุคคล ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๐ เห็นควรให้หารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาถึงแนวทางการดำเนินการ ขณะนี้อยู่ระหว่างรอความเห็นจาก สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือเลขที่ ๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๐ ถึงผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอให้ปฏิบัติตาม มาตรการ ๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยจ่ายค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ กับพวกรวม ๓๐ คน ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ ภายในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ แต่ไม่ได้รับคำชี้แจงใดๆ จากผู้อำนวยการอาวุโส ฝ่ายทรัพยากรบุคคล ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดเห็นว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย โดยก่อนที่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด จะเกษยณอยุการทำงาน ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้ พนักงานและลูกจ้างได้รับค่าชดเชยจากการถูกเลิกจ้างไม่น้อยกว่าค่าชดเชยที่ลูกจ้างพึงจะได้รับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดจะได้รับเงินเท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยคำนวณจากฐานค่าจ้างซึ่งเป็นเงินเดือนและค่าครองชีพรวมกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม มิได้ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดซึ่งครบเกษยณอยุในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้รับความเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจะไม่จ่ายเงินค่าชดเชยให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด โดยปราศจากเหตุผลอันสมควร เมื่อพนักงานดูแลเจด้วนับแต่วันที่ถึงกำหนดจ่าย โดยไม่ได้รับประโยชน์เป็นเงินเท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ด้วยปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ล่าช้าเกินสมควร และเป็นการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ด้วยปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ล่าช้าเกินสมควร ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายประโยชน์ตอบแทนหรือดำเนินการให้จ่ายประโยชน์ตอบแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด เท่ากับค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดทำงานติดต่อกันครบสิบปีขึ้นไปจึงต้องได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้ายสามร้อยวัน โดยค่าจ้างให้คิดจากค่าจ้างและค่าครองชีพรวมกันของผู้ฟ้องคดีแต่ละคน พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของค่าชดเชยนับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปดตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และเงินเพิ่มร้อยละ ๑๕ ของค่าชดเชยที่ค้างจ่ายทุกระยะเวลา Jedwan โดยคำนวณเงินเพิ่มวงดราเ-cn แต่วันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๑ เป็นต้นไป และคำนวณเงินเพิ่มในอัตราดังกล่าวทุกระยะเวลา ๗ วัน จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด ตามรายละเอียดในตารางรายการคำนวณค่าชดเชย ดอกเบี้ย และเงินเพิ่ม ณ วันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๕๑ แบบท้ายคำฟ้อง

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจ่ายค่าธรรมเนียมศาลในอัตราสูงและค่าฤชาธรรมเนียมทั้งหมดแทนผู้ฟ้องคดีทั้งยี่สิบแปด

ผู้ฟ้องคดีที่ ๕ ยื่นคำร้อง ลงวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๒ ขอถอนคำฟ้องซึ่งศาลได้มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๕๒ อนุญาตให้ถอนคำฟ้องเฉพาะรายผู้ฟ้องคดีที่ ๕

ศาลยกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า แม้ว่ามาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ จะบัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อุปถัมภ์ให้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่ก็ได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน และการจ่ายเงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่พนักงานตามพระราชบัญญัติกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ มิใช่ประโยชน์ตอบแทนที่จ่ายในลักษณะเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ดำเนินการจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงเป็นการละเลย

/ด่วนที่...

ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และทำให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการล่วงเหลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ของต้นเงินเด้งกล่าว ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๔๑ รวม ๕๒ วัน ดังนี้

(๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๓๖.๘๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๖,๘๘ บาท

(๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ จำนวนเงิน ๑,๐๐๖,๕๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๐๕๔.๓๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๑๗,๐๕๔.๓๘ บาท

(๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ จำนวนเงิน ๖๓๒,๙๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๖,๗๖๒.๕๐ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๖๓๙,๖๖๓.๕๐ บาท

(๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๔ จำนวนเงิน ๘๑๑,๘๘๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๖๗๔.๐๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๒๐,๕๗๔.๐๙ บาท

(๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๖ จำนวนเงิน ๓๗๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๒๗๓.๙๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๓.๙๖ บาท

(๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๗ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๓๖.๘๘ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๖,๘๘ บาท

(๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๘ จำนวนเงิน ๗๗๙,๓๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๕๓๐.๘๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๐๖,๘๒๙.๘๔ บาท

(๘) ผู้ฟ้องคดีที่ ๙ จำนวนเงิน ๒๙๖,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๑๖๒.๗๕ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒๙๙,๑๖๓.๗๕ บาท

(๙) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๐ จำนวนเงิน ๓๒๓,๐๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๕๑.๒๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๖,๔๕๒.๒๔ บาท

(๑๐) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๑ จำนวนเงิน ๓๒๐,๙๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๒๖.๖๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๓,๓๒๖.๖๖ บาท

/(๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๒...

- (๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๒ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๕๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๕,๕๓๖.๙๙ บาท
- (๑๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๓ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๕๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๕,๕๓๖.๙๙ บาท
- (๑๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๔ จำนวนเงิน ๑,๐๘๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๙๙ บาท
- (๑๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๕ จำนวนเงิน ๘๔๔,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๐๑๙.๑๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๕๓,๑๒๐.๑๖ บาท
- (๑๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๖ จำนวนเงิน ๓๒๔,๐๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๔๖๒.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๒๗,๔๖๓.๙๙ บาท
- (๑๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๗ จำนวนเงิน ๓๐๐,๑๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๓,๓๑๓.๔๑ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๐๓,๔๑๔.๔๑ บาท
- (๑๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๘ จำนวนเงิน ๘๔๙,๔๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๔๙๒.๖๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๕๗,๔๙๓.๖๔ บาท
- (๑๘) ผู้ฟ้องคดีที่ ๑๙ จำนวนเงิน ๑,๕๐๓,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๖,๐๕๙.๔๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๕๑๙,๐๕๙.๔๙ บาท
- (๑๙) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๐ จำนวนเงิน ๑,๐๒๕,๖๐๑ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๙๕๙.๕๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๓๖,๙๕๙.๕๙ บาท
- (๒๐) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๑ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๕๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๕,๕๓๖.๙๙ บาท
- (๒๑) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๒ จำนวนเงิน ๕๔๙,๓๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๐,๓๓๓.๕๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๕๙,๕๖๒.๕๙ บาท
- (๒๒) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๓ จำนวนเงิน ๓๙๙,๙๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๔,๒๗๓.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๐๔,๒๗๗.๙๙ บาท
- (๒๓) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๔ จำนวนเงิน ๑,๐๘๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๙๙ บาท
- (๒๔) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๕ จำนวนเงิน ๕๓๐,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๕,๕๓๖.๙๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๕๓๕,๕๓๖.๙๙ บาท

/(๒๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖...

(๒๕) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๖ จำนวนเงิน ๑,๐๘๖,๐๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๖๐๓.๙๔ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๙๗,๖๐๓.๙๔ บาท

(๒๖) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๗ จำนวนเงิน ๑,๐๗๑,๙๐๐ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๑๑,๔๕๓.๑๙ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๐๘๓,๑๕๓.๑๙ บาท

(๒๗) ผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จำนวนเงิน ๘๒๖,๘๙๙ บาท และดอกเบี้ย จำนวนเงิน ๘,๘๓๕.๓๖ บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๘๓๕,๗๓๕.๓๖ บาท

โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินที่เป็นค่าเสียหายของผู้ฟ้องคดีแต่ละราย ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ จนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับให้คืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๙๔๐/๒๕๕๑ คดีหมายเลขแดงที่ ๑๒๔๙/๒๕๕๑

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ต่อศาลมีผลบังคับใช้ในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๒๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ ซึ่งศาลมีคำพิพากษาของศาลมีผลบังคับใช้ในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๓๑/๒๕๕๕ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๒๖/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ ซึ่งศาลมีคำพิพากษาของศาลมีผลบังคับใช้ในคดีหมายเลขแดงที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๐ ให้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และในฐานะผู้แทนของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นคู่กรณีที่มาศาลฟังโดยศาลมีผลบังคับใช้ในคดีหมายเลขแดงที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พนจากตำแหน่งและออกจาก การเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐมิใช่การเลิกจ้าง แต่การที่นายจ้างให้ลูกจ้างออกจากการเพาะปลูกเชื้อรา ๑๙๘ วาระสอง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่กรณีจะเป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายค่าชดเชย ตามมาตรา ๑๙ วาระหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

เป็นนิตบุคคล...

เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ และมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีวัตถุประสงค์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่า มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการกิจอันพึงเป็นงานของธนาคารกลางเพื่อ därงไว้ซึ่งเสถียรภาพทางการเงิน และเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินและระบบการชำระเงิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงดำเนินกิจการในฐานะธนาคารกลางเพื่อส่งเสริมและรักษาเสถียรภาพทางการเงินและเศรษฐกิจ มิได้เป็นการแข่งขันกับธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นประกอบอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงกำไรในทางเศรษฐกิจ ถึงหากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำการเพียงเป็นผลลัพธ์ได้เท่านั้น หากใช้เป็นวัตถุประสงค์อันแท้จริงในการจัดตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขึ้นไม่จึงพังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับการยกเว้นตามกฎหมาย (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) มิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑๑ ค่าชดเชยตั้งแต่มาตรา ๑๘ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ พ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราเหตุเกณฑ์อย่างจึงเป็นการเลิกจ้างที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานโดยไม่มีความผิด ตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๔๙ ในทำนองเดียวกับค่าชดเชยไม่ว่าจะเรียกชื่ออื่นใดก็อเป็นผลประโยชน์ตอบแทนที่ได้รับจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามฟ้องอีก พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้อง

/ผู้ฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ยื่นคำขอต่อศาลปกครองชั้นต้นขอให้ศาลมีพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๐ สรุปความได้ว่า คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้มิได้คำนึงถึงข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ผ่านมา จึงทำให้คำพิพากษามีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เห็นได้จากพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ ได้แก่ไปถ้อยคำซึ่งเป็นสาระสำคัญตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ทำให้ผลแห่งคำพิพากษาขัดกับกฎหมายตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ การที่ศาลปกครองสูงสุดไม่นำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาพิจารณาพิพากษาคดีจึงทำให้ผลแห่งคำพิพากษาขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับในปัจจุบัน กรณีจึงเห็นได้ว่าคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้ขัดแย้งกับข้อเท็จจริง ความเห็นแย้งของดุลการเข้าของสำนวนและความเห็นของดุลการผู้แต่งลงคดี ตลอดจนคำพิพากษาศาลฎีกาและยังขัดกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายใหม่ จึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีนี้ใหม่

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ยื่นคำขอให้ศาลมีพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่โดยกล่าวอ้างว่า คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดในคดีนี้มิได้คำนึงถึงข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ผ่านมา จึงทำให้คำพิพากษามีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ ได้มีการเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติใหม่ตาม ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นสาระสำคัญที่ทำให้ผลแห่งคำพิพากษาขัดกับกฎหมายตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔

/และผู้ฟ้องคดีที่ ๖...

และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๙ เห็นว่า การที่ศาลปักครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิใช่หน่วยงานที่ดำเนินการแสวงหาผลกำไรทางเศรษฐกิจ จึงไม่ปรับใช้ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แก่คดีนี้ และไม่พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายค่าชดเชยที่ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๙ ต้องได้รับตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มีผลให้คำพิพากษาของศาลปักครองสูงสุดในคดีนี้ ขัดแย้งกับข้อเท็จจริง ความเห็นແยังของคุลากฎเจ้าของสำนวน และความเห็นของคุลากฎ ผู้แทนคดี ตลอดจนคำพิพากษาศาลฎีกาและยังขัดกับพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นกฎหมายใหม่ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม กรณีที่ ศาลปักครองจะมีคำสั่งให้พิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปักครองและวิธีพิจารณาคดีปักครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น จะต้องเป็นกรณีที่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีข้อบกพร่องสำคัญ ในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม ซึ่งข้อบกพร่องสำคัญ ต้องเป็นข้อบกพร่องที่รุนแรงถึงขนาดที่ทำให้กระบวนการพิจารณาของศาลต้องเสียไป หรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในกระบวนการแสวงหา ข้อเท็จจริงของศาล การรับฟังพยานหลักฐาน การสรุปสำนวนของคุลากฎเจ้าของสำนวน ตลอดจน การนั่งพิจารณาคดีและการพิพากษาคดีแต่เมื่อพิจารณาข้อกล่าวอ้างของผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๙ ที่กล่าวอ้างว่า การที่ศาลปักครองสูงสุด วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิใช่หน่วยงานที่ดำเนินการแสวงหาผลกำไรทางเศรษฐกิจ จึงไม่ปรับใช้ พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ แก่คดีนี้ และไม่พิพากษาให้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายค่าชดเชยที่ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๙ ต้องได้รับตามพระราชบัญญัติดังกล่าว รวมทั้งการที่ผู้พ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๔ และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๙ กล่าวอ้างว่า คำพิพากษา ของศาลปักครองสูงสุดคดีนี้ขัดกับแนวคิดวินิจฉัยตามคำพิพากษาของศาลฎีกา ก็เป็นแต่เพียง การโต้แย้งว่าศาลปักครองสูงสุดปรับใช้กฎหมายในการวินิจฉัยคดีที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งเป็นการโต้แย้ง การใช้ดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมายและการวินิจฉัยคดีของศาลปักครองสูงสุดเท่านั้น หาใช่ข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาของศาลที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม แต่อย่างใด กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง

/ศาลปักครอง...

ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๗ อันจะเป็นเหตุให้ศาลมีพิจารณา
พิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ได้

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖
ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ กล่าวอ้างว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐
ซึ่งมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ ได้มีการเปลี่ยนแปลงความในมาตรา ๑๑๙
แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นสาระสำคัญที่ทำให้ผล
แห่งคำพิพากษาขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔)
แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๗ โดยศาลปกครองสูงสุดจะต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐
มาใช้ในการพิจารณาพิพากษาคดี นั้น เห็นว่า เมื่อคดีนี้ศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า ข้อพิพาท
ในคดีไม่อยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงมิได้
นำพระราชบัญญัติดังกล่าวมาปรับใช้แก่คดี แม่พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖)
พ.ศ. ๒๕๖๐ จะมีผลเป็นการเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน
พ.ศ. ๒๕๔๑ และก็มิได้มีผลทำให้ข้อกฎหมายที่ศาลปกครองสูงสุดใช้วินิจฉัยคดีนี้
ต้องเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖
ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ กล่าวอ้างว่าศาลปกครองสูงสุดต้องนำพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน
พ.ศ. ๒๕๔๑ และพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาปรับใช้แก่คดี
ก็เป็นเพียงการโต้แย้งว่าศาลปกครองสูงสุดปรับใช้กฎหมายในการวินิจฉัยคดีที่ไม่ถูกต้อง
จึงเป็นการโต้แย้งการใช้ดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมายและการวินิจฉัยของศาลปกครอง
สูงสุดเท่านั้น หากใช้กรณีที่ปรากฏว่าข้อกฎหมายเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้
ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นแต่อย่างใด
กรณีจึงไม่ต้องด้วยมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๗ อันจะเป็นเหตุให้ศาลมีพิจารณาพิพากษาหรือชี้ขาด
คดีใหม่ได้

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอพิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙
ยืนคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาพิพากษาคดี
หรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖

/ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙...

ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้อ้างต่อศาลว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า กิจการของ รปท. ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วย การคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ ทั้งนี้ รปท. ต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงาน และลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยประกันสังคม กฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน และกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ บัญญัติว่า ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๑๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ “มาตรา ๑๑๙/๑ บัญญัติว่า การเกณฑ์อายุตามที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันหรือตามที่นายจ้างกำหนดไว้ให้ถือว่าเป็นการเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑๙ วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่มิได้มีการตกลงหรือกำหนดการเกณฑ์อายุไว้ หรือมีการตกลงหรือกำหนดการเกณฑ์อายุไว้เกินกว่าหกสิบปี ให้ลูกจ้างที่มีอายุครบหกสิบปีขึ้นไปมีสิทธิแสดงเจตนาเกณฑ์อายุได้โดยให้แสดงเจตนาต่อนายจ้างและให้มีผลเมื่อครบสามสิบวันนับแต่วันแสดงเจตนาและให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างที่เกณฑ์อายุนั้น ตามมาตรา ๑๑๙ วรรคหนึ่ง” จากบทบัญญัติตั้งกล่าว เห็นว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมาย และเป็นการป้องกันไม่ให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับสิทธิประโยชน์ตอบแทนทั้งในปัจจุบัน และในอนาคตน้อยกว่ามาตรฐานขั้นต่ำตามที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานกำหนด ดังนั้น เมื่อมีข้อพิพาทเกี่ยวกับการไม่จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับสิทธิประโยชน์ตอบแทนกรณีลูกจ้างจ้างตามที่กฎหมายกำหนด จึงต้องนำบทบัญญัติตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานซึ่งเป็นกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง มาพิจารณาในคดีนี้ แต่คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดก็มิได้นำกฎหมายดังกล่าวมาใช้วินิจฉัย คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดจึงขัดกับพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ และมาตรา ๑๑๙ มาตรา ๑๑๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้เสนอข้อเท็จจริงให้ศาลเห็นว่าคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดคลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริง

/และขัดแย้ง...

และขัดแย้งกับข้อกฎหมาย หาใช่เป็นการโถด้วยการใช้ดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมาย และการวินิจฉัยคดีของศาลปกครองสูงสุดแต่อย่างใด

กรณีคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ มีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐ... มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินกิจการอันเพียงงานของธนาคาร... ดังนั้น การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ หากจะมีกำไรเกิดขึ้นบ้างจากกิจการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำก็เพียงเป็นผลผลอยได้เท่านั้น... จึงพังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับการยกเว้นตามกฎหมาย (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) นั้น เห็นว่า ก่อนที่พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ มีผลบังคับใช้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจในสังกัดกระทรวงการคลัง มีกระทรวงการคลังเป็นผู้กำกับดูแลกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถมีรายได้จากการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงจัดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นรัฐวิสาหกิจประเภทที่ ๑ คือ สามารถเลี้ยงตัวเองจากการดำเนินงานเชิงพาณิชย์ได้โดยไม่ต้องรับเงินอุดหนุนจากรัฐ อีกทั้งยังสามารถกำหนดโครงสร้างอัตราเงินเดือนของตัวเองโดยไม่ต้องอยู่ภายใต้โครงสร้างอัตราเงินเดือนที่กระทรวงการคลังเป็นผู้กำหนด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดโครงสร้างอัตราเงินเดือนของตัวเองสูงกวารัฐวิสาหกิจอื่นๆ ย่อมมีความจำเป็นที่จะต้องหารายได้อันเป็นการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ และส่วนที่วินิจฉัยว่าได้รับการยกเว้นตามข้อ (๓) ของกฎหมาย (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น เห็นว่า บทบัญญัติดังกล่าว มิได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพียงแต่ได้ระบุถึง “การจ้าง” ซึ่งเป็นการปฏิบัติในทางธุประมของนายจ้าง และ “การทำงาน” ซึ่งเป็นการปฏิบัติในทางธุประมของลูกจ้างเท่านั้น คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ จึงเป็นการวินิจฉัยบิดเบือนความในกฎหมายดังกล่าว อีกทั้งมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ก็ไม่ได้บัญญัติว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจแต่อย่างใด นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังได้จ้างลูกจ้างสถานสวัสดิการสังเคราะห์ (สมอส รปท.)

/เพื่อปฏิบัติงาน...

เพื่อปฏิบัติงานขายสินค้าที่จัดซื้อมาแก่พนักงานและประชาชนทั่วไป ซึ่งกิจกรรมสวัสดิการส่งเสริมเป็นหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีการดำเนินงานแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ และมีหน่วยงานอื่นๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เช่น หอสมุดจดหมายเหตุอนุญาตให้เอกสารเช่าพื้นที่เพื่อขายอาหารและเครื่องดื่ม พิพิธภัณฑ์ รปภ. นำสินค้ามาวางจำหน่าย ฝ่ายออกบัตร รปภ. นำบันบัดรที่ระลึกอุทิศแก่พนักงานและประชาชนทั่วไป โรงพิมพ์บันบัดร รปภ. รับพิมพ์เอกสารแสตมป์ แสตมป์ไปรษณีย์ เป็นต้น การแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจของหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่งานในหน้าที่ จึงไม่ใช่ผลผลอยได้ ที่เกิดจากการดำเนินกิจการดังที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ใช่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มิได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจที่จะได้รับยกเว้นตามกฎหมายระหว่าง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เช่นกัน

สำหรับกรณีพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ นั้น เป็นกฎหมายที่ออกแบบมาเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิประโยชน์ที่พึงมีพึงได้ของลูกจ้างไม่ให้ถูกนายจ้าง เอารัดเอาเบรียบ และสิทธิประโยชน์ของลูกจ้างตามพระราชบัญญัติดังกล่าวถือเป็น มาตรฐานขั้นต่ำที่นายจ้างพึงให้แก่ลูกจ้างของตน อย่างไรก็ได้ มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ดังนั้น กฎหมาย (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) จึงหมายผลบังคับใช้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ การที่ศาลปกครองสูงสุดนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน อีกทั้งการให้สิทธิประโยชน์แก่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังต่ำกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หลายประการ รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีการอกรับเบี้ยนหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับค่าชดเชยเมื่อเลิกจ้างตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ และเหตุที่มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย

/ว่าด้วยการ...

ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานก็เพื่อจะได้ไม่ต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบตามที่กฎหมาย
ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานกำหนดไว้ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับอาศัยประโยชน์จากกฎกระทรวง
(พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๑๐ จึงไม่น่าจะถูกต้อง
ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกรับเบี้ยนนาคราชแห่งประเทศไทย
ที่ พ๖๑/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้าง
พนักงานสัญญาจ้าง ซึ่งข้อ ๔.๑ ของระเบียบดังกล่าว กำหนดให้พนักงานสัญญาจ้างได้รับค่าชดเชย
เมื่อออกจากงาน โดยมีหลักเกณฑ์เข่นเดียวกับค่าชดเชยตามมาตรฐาน ๑๙๘ แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นการขัดแย้งกับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด
ที่วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย กรณีจึงรับฟังได้ว่า
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐ จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นธนาคารกลางมีหน้าที่กำกับดูแล
การเงินของประเทศไทย ไม่ได้เป็นองค์กรที่ดำเนินกิจการมูลนิธิหรือเพื่อการกุศลสาธารณ
เมื่อหักค่าใช้จ่ายออกจากรายได้จะเหลือเป็นกำไร อีกทั้งหลายหน่วยงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
ได้ดำเนินกิจการเพื่อแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็น
กิจการที่แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๗/๒๕๔๕
และคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๑๓๗/๒๕๔๔

กรณีที่ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ...เมื่อพิจารณาข้อบังคับธนาคาร
แห่งประเทศไทย ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย
ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๙ จะเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้พนักงาน
ได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี
เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย
ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๖ ในลักษณะเดียวกันกับค่าชดเชยแล้ว นั้น
ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ เห็นว่า ระบบบำเหน็จ
บำนาญของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ยกเลิกไปแล้วตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และนำระบบกองทุน
สำรองเลี้ยงชีพมาใช้แทน ดังนั้น พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่บรรจุภำพหลัง
ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงไม่อยู่ในระบบบำเหน็จบำนาญ ซึ่งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔
และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้อยู่ในระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตั้งแต่
ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ และไม่เคยได้รับเงินบำเหน็จบำนาญจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่อย่างใด
กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบ

/บำเหน็จบำนาญ...

บำเหน็จบ้านญาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี เมื่อพนักงานพ้นจากตำแหน่ง และออกจากงานตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๖ แล้ว นั้น เห็นว่า ข้อบังคับดังกล่าวของนายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ พันสภาพการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพราะเหตุเกณฑ์อายุไปแล้วเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ และพระราชบัญญัติ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ ตราขึ้นให้มีผลตั้งแต่วันถัดไป คือ ส่งเสริมให้มีการจัดตั้ง กองทุนสำรองเลี้ยงชีพขึ้นโดยความสมัครใจของนายจ้างและลูกจ้างเพื่อประสงค์จะให้เป็น สวัสดิการแก่ลูกจ้างเมื่อตายหรือออกจากงาน ตลอดจนส่งเสริมการระดมเงินออมภาคเอกชน เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย เมื่อกองทุนสำรองเลี้ยงชีพพนักงาน ธนาคารแห่งประเทศไทยได้ยื่นขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียนแล้ว จะมีสถานะเป็นนิติบุคคล แยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งการบริหารจัดการกองทุนจะต้องดำเนินการ โดยบุคคลภายนอกซึ่งมิใช่นายจ้าง และจะได้รับใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจหลักทรัพย์ ประเภทจัดการกองทุนส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ เมื่อลูกจ้าง สิ้นสมาชิกภาพ เพราะเหตุอื่นที่มิใช่ของทุนเลิก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุน ให้แก่สมาชิกตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกองทุน แต่จะเป็นผู้พิจารณาเบื้องต้นว่า สมควรจะจ่ายเงิน ตามข้อบังคับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพให้แก่พนักงานที่พันสภาพการเป็นพนักงานหรือไม่ ซึ่งการจะพิจารณาในกรณีดังกล่าวเป็นหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ไม่ได้หมายความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังเป็นเจ้าของเงินหรือมีอำนาจหน้าที่จัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ แต่อย่างใด ทั้งนี้ เงินที่พนักงานได้รับเมื่อออกจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ มาจาก ๓ ส่วน คือ (๑) เงินนายจ้าง (๒) เงินลูกจ้าง (๓) เงินผลประโยชน์ ซึ่งบริหารจัดการกองทุน โดยคณะกรรมการกองทุนฯ ที่มาจากลูกจ้าง ขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะนายจ้าง ไม่มีหน้าที่รับผิดชอบในส่วนนี้ เงินจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพจึงมีวัตถุประสงค์รวมทั้ง หลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายแต่ก่อต่างจากการจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครอง แรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ลูกจ้างจะมีสิทธิได้รับค่าชดเชยเฉพาะกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างเท่านั้น นอกจากนี้ เงินที่จ่ายให้แก่พนักงานที่เป็นสมาชิกของกองทุนเมื่อการเลิกจ้างเป็นการจ่าย

/จากกองทุน...

จากกองทุนมิใช่เงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะที่เป็นนายจ้างเป็นผู้จ่ายให้แก่พนักงานเมื่อเลิกจ้าง จึงเป็นเงินคนละประเภทกับค่าชดเชยที่จะได้รับเมื่อเลิกจ้าง

สำหรับแนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ผ่านมาได้พิพากษาไปในหลักการเดียวกันว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวาระอื่น และมีชื่อเรียกต่างๆ กัน โดยมิได้มีวัตถุประสงค์ ที่จะจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง เงินจำนวนนั้นมิใช่ค่าชดเชย และแม้ว่านายจ้างจะจ่ายให้แก่ลูกจ้างที่ออกจากงาน เพราะเลิกจ้างก็ตาม แต่หากมิได้มีเจตนาที่จะจ่ายในทำนอง เดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชย เงินจำนวนดังกล่าวจึงมิใช่ค่าชดเชย นอกจากนั้น คดีนี้ มีความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวน (ตุลาการเสียงข้างน้อย) ว่า กรณีที่นายจ้าง จ่ายเงินจำนวนหนึ่งซึ่งเป็นเงินอื่นให้แก่ลูกจ้างเมื่อออกจากงาน เช่น เงินบำเหน็จ เงินสะสม เงินสงเคราะห์ ทุนเลี้ยงชีพ เงินสวัสดิการ ฯลฯ แต่ไม่ได้กล่าวว่าอ้างการจ่ายค่าชดเชย ย่อมถือว่า เงินที่จ่ายไปเป็นเงินอื่นที่ยังไม่ได้จ่ายค่าชดเชย เทียบเคียงคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙/๒๕๖๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๘๑/๒๕๖๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒ - ๕/๒๕๖๔ คำพิพากษา ศาลฎีกาที่ ๙๖/๒๕๖๔ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๙๕/๒๕๖๗ ดังนั้น กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้รับประโยชน์ ตอบแทน คือ ได้รับบำเหน็จบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพแล้วแต่กรณี รวมถึงสิทธิประโยชน์อื่นๆ จึงพังไม่ขึ้น เนื่องจากเงินบำเหน็จ เงินบำนาญหรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และค่าชดเชยเป็นเงินคนละประเภทที่ไม่อ่อนนำมาเปรียบเทียบกันได้ ดังนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้จ่ายค่าชดเชยจึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ ธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ และเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อีกทั้ง คำแตลงกรณ์ของตุลาการผู้แตลงคดีมีความเห็นในทำนองเดียวกับความเห็นแย้ง ของตุลาการเจ้าของสำนวน อาศัยเหตุผลดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ เห็นว่า คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยคดีเดลีอ่อน ในข้อเท็จจริง ขัดแย้งกับข้อกฎหมาย ขัดแย้งกับความเห็นของตุลาการเจ้าของสำนวน ขัดแย้งกับความเห็นของตุลาการผู้แตลงคดี ขัดแย้งกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และเป็นการวินิจฉัยกลับคำพิพากษาศาลฎีกา อีกทั้งเหตุผลที่ยกขึ้นมาประกอบ ในคำพิพากษาเป็นการบิดเบือนข้อกฎหมาย อันเป็นข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณา

พิพากษา และกำหนดหลักการขึ้นใหม่ขัดแย้งกับกฎหมายและหลักการเดิมโดยไม่มีกฎหมายรองรับ คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดทำให้เกิดสองมาตรฐานไม่เป็นธรรม ต่อพนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำขอให้ศาลมีพิจารณาพิพากษาคดีหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่ศาลปกครองได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองเสร็จขาดแล้ว คู่กรณี หรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียหรืออาจถูกกระทบจากผลแห่งคดีนั้นอาจมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งชี้ขาดคดีปกครองนั้นใหม่ได้ในกรณีดังต่อไปนี้ (๑) ศาลปกครองพังข้อเท็จจริงผิดพลาดหรือมีพยานหลักฐานใหม่ อันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่พังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ (๒) คู่กรณีที่แท้จริง หรือบุคคลภายนอกนั้นมิได้เข้ามาในการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีหรือได้เข้ามาแล้ว แต่ถูกตัดโอกาสโดยไม่เป็นธรรมในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกระบวนการพิจารณา (๓) มีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม (๔) คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมามาข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษา หรือคำสั่งขัดกับกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น

โดยที่คดีนี้ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำขอให้พิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่งชี้ขาดคดีใหม่โดยอ้างว่า ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยคดีคลาดเคลื่อนและมีข้อบกพร่อง สำคัญในกระบวนการพิจารณา เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีรายได้สามารถเลียงตัวเองจากการดำเนินกิจการเชิงพาณิชย์โดยไม่ต้องรับเงินอุดหนุนจากรัฐ และหน่วยงานอื่นๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หลายหน่วยงานดำเนินกิจการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจทั้งที่ไม่ใช่งานในหน้าที่ จึงไม่ใช่ผลพลอยได้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการ แต่อย่างใด อีกทั้งไม่มีกฎหมายใดบัญญัติว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการ

/แสวงหากำไร...

แสงหาสำหรับในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีรายได้จากการแสงหาสำหรับในทางเศรษฐกิจ ยอมไม่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยแก่ลูกจ้างตามข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสงหาสำหรับในทางเศรษฐกิจจึงได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยตามข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ จึงเป็นการวินิจฉัยบิดเบือนความในกฎกระทรวงดังกล่าว นั้นเห็นว่า คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยในประเดิมที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างตามมาตรา ๑๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ หรือไม่ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นนิติบุคคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัตินานาชาติแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ และมีฐานะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นส่วนราชการหรืออธิบดีสหกรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายอื่น โดยมีวัตถุประสงค์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินานาชาติแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่ามีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการกิจกรรมเพื่อเป็นงานของนานาชาติกลางเพื่อดำรงไว้ซึ่งเสถียรภาพทางการเงิน และเสถียรภาพของระบบสถาบันการเงินและระบบการชำระเงิน ดังนั้น การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการดำเนินกิจการในฐานะนานาชาติกลางเพื่อส่งเสริมและรักษาเสถียรภาพทางการเงินและเศรษฐกิจ มิได้เป็นการแข่งขันกับนานาชาติพานิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นดังกิจการที่นานาชาติพานิชย์หรือสถาบันการเงินอื่นประกอบอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสงหาสำหรับในทางเศรษฐกิจ ถึงหากจะมีสำหรับเกิดขึ้นบางจากกิจการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กระทำก็เพียงเป็นผลพลอยได้เท่านั้น หากใช้เป็นวัตถุประสงค์อันแท้จริงในการจัดตั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขึ้นไม่ จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสงหาสำหรับในทางเศรษฐกิจ จึงได้รับยกเว้นตามข้อ (๓) ของกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ที่มิให้นำบทบัญญัติหมวด ๑ ค่าชดเชยดังแต่มาตรา ๑๙ ถึงมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้บังคับ จากคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว เห็นได้ว่า ศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจนิจฉัยข้อกฎหมายเกี่ยวกับสถานะและวัตถุประสงค์ในการดำเนินการกิจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าเป็นหน่วยงานของรัฐที่มิได้ดำเนินกิจการแสงหาสำหรับในทางเศรษฐกิจ

จึงเป็นไปตาม...

จึงเป็นไปตามข้อกฎหมายที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างข้อ (๓) ของตามกฎหมาย (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ กรณีจึงเป็นการวินิจฉัยคดีเป็นไปตามข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วห้าใช้เป็นการบิดเบือนข้อความในกฎหมายดังกล่าว แต่อย่างใด สำหรับข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ที่ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สามารถมีรายได้จากการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ อีกทั้งหน่วยงานอื่นๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินกิจการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจทั้งที่ไม่ใช่งานในหน้าที่ จึงไม่ใช่ผลพลอยได้ที่เกิดจากการดำเนินกิจการแต่อย่างใด นั้น เห็นว่า เมื่อศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยไปแล้วว่า การดำเนินกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ ข้ออ้างดังกล่าวจึงเป็นเพียงการโถด้วยดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีของศาล

ส่วนข้ออ้างที่ว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติขึ้นเพื่อไม่ให้เกิดช่องว่างในการบังคับใช้กฎหมาย และพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นเป็นมาตรฐานขั้นต่ำเพื่อคุ้มครองสิทธิประโยชน์ของลูกจ้างมิให้ถูกเอาเบรี่ยน จึงต้องนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานซึ่งเป็นกฎหมายที่ใกล้เคียงอย่างยิ่งมาใช้บังคับ นั้น เห็นว่า ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวเป็นการหยิบยกเจตนาธรรมของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานขึ้นมาก็โดยประสงค์จะให้ศาลปกครองสูงสุดนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมาปรับใช้เพื่อที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ จะได้รับค่าชดเชยตามกฎหมายดังกล่าว ซึ่งประเด็นนี้ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่า กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้อยู่ภายใต้มังคบของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กรณีจึงเป็นการกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำไว้ เช่นเดียวกับกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว ซึ่งความดังกล่าวปรากฏในคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่ได้วินิจฉัยว่า ...การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้พนักงานได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระบบบำเหน็จ บำนาญ หรือระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย

/ว่าด้วยเงินทุน...

ว่าด้วยเงินทุนเลี้ยงซีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ และข้อบังคับธนาคารแห่งประเทศไทย ว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงซีพ พ.ศ. ๒๕๓๗ ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเมื่อพ้นจากการเป็นพนักงานแล้ว และเนื่องจากกิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจนำบทนิยาม “ค่าชดเชย” ตามมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้กับเงินที่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเมื่อออกจากงานได้... ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามท้องอีก จากคำวินิจฉัยดังกล่าว ศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีและปรับใช้กฎหมายแล้วว่า คดีนี้ ไม่อาจนำกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานมาปรับใช้ได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ อ้างว่า มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ บัญญัติให้กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน แต่เหตุใดในการอ้างข้อยกเว้น “ไม่จ่ายค่าชดเชยแก่ลูกจ้าง กลับยกกฎหมายไว้” (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) ขึ้นอ้าง จึงไม่น่าจะถูกต้องนั้น เห็นว่า ด้วยเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถูกกฎหมายกำหนดให้ไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ภายใต้เงื่อนไขต้องจัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานหรือลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ส่วนกฎหมายไว้ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้อ (๓) บัญญัติไม่ให้ใช้หมวด ๑๑ ค่าชดเชยบังคับแก่นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มิได้แสวงหากำไร ในทางเศรษฐกิจ ดังนั้น มาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน และกฎหมายข้างต้น จึงบัญญัติไว้สอดคล้องกันตามที่ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นหน่วยงานของรัฐที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจจึงได้รับยกเว้น ตามข้อ (๓) ของกฎหมายไว้ (พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๙ จึงเป็นแต่เพียงการโต้แย้งการใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยคดี และดุลพินิจในการปรับใช้กฎหมาย

/รวมทั้งการ...

รวมทั้งการให้เหตุผลในการวินิจฉัยคดีของศาลปกครองสูงสุด จึงไม่ใช่กรณีที่ศาลปกครองสูงสุด พึงข้อเท็จจริงพิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่พังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดี ไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

ส่วนข้ออ้างที่ว่า กองทุนสำรองเลี้ยงชีพซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติ กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ พ.ศ. ๒๕๓๐ เมื่อได้ยื่นขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียนแล้วจึงเป็น นิติบุคคลแยกต่างหากจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อีกทั้งการบริหารจัดการกองทุนจะต้อง ดำเนินการโดยบุคคลซึ่งมิใช่นายจ้าง และเมื่อลูกจ้างสิ้นสมาชิกภาพเพราะเหตุอื่นมิใช่ เพราะ กองทุนเลิก ผู้จัดการกองทุนต้องจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่สมาชิกตามมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการกองทุน แต่อย่างใด และเงินที่จ่ายจากกองทุนสำรองเลี้ยงชีพมีวัตถุประสงค์รวมทั้งหลักเกณฑ์ และวิธีการจ่ายแตกต่างจากการจ่ายค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ เมื่อมีการเลิกจ้างเป็นการจ่ายจากกองทุนมิใช่เงินที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะ ที่เป็นนายจ้างเป็นผู้จ่ายให้แก่พนักงานเมื่อเลิกจ้าง จึงเป็นเงินคนละประเภทกับค่าชดเชย ที่จะได้รับเมื่อเลิกจ้าง นั้น เห็นว่า ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยแล้วว่า กรณีการจัดประโยชน์ ตอบแทนให้พนักงานและลูกจ้างนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๑ ด้วยการจัดให้มีข้อบังคับ กำหนดให้พนักงานและลูกจ้างได้รับประโยชน์ตอบแทนเมื่อพ้นจากการเป็นพนักงานแล้ว ตามระบบบำเหน็จบำนาญ หรือกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และแต่กรณี และเนื่องจากกิจการ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจ นำบทนิยาม “ค่าชดเชย” ตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้กับเงินที่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเมื่อออกจากงานได้ อย่างไรก็ได้ เมื่อพิจารณาประโยชน์ตอบแทนที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับเมื่อพ้นจากตำแหน่งและออกจากงานเนื่องจากเกษียณอายุ ปรากฏว่า เงินที่ได้รับมากกว่าเงินชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน ศาลปกครองสูงสุด จึงเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จัดให้มีระเบียบหรือข้อบังคับกำหนดให้พนักงานและลูกจ้าง

/ได้รับประโยชน์...

ได้รับประโภช์ตอบแทนไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานตามมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พุทธศักราช ๒๕๔๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๐ และเป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ แล้วข้ออ้างที่ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ควรจะต้องได้รับค่าชดเชยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานนอกเหนือจากเงินตามกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ จึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เป็นการโดยเปลี่ยนแปลงดุลพินิจในการวินิจฉัยคดีของศาลปกครองสูงสุดซึ่งได้วินิจฉัยไปแล้ว จึงไม่ใช่กรณีที่ศาลปกครองสูงสุดฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๙ หรือมีข้อบกพร่องสาระสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน

สำหรับข้ออ้างที่ว่า ศาลปกครองสูงสุดไม่คำนึงถึงมาตรา ๑๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๖๐ มาบังคับใช้ นั้น เห็นว่า คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ ส่วนพระราชบัญญัติจัดตั้งกล่าวมีผลบังคับใช้วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ จึงมิใช่กฎหมายที่มีผลบังคับใช้ในขณะที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา กรณีจึงมิใช่เรื่องที่คำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น "ได้ทำขึ้นโดยอาศัยข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายใด และต่อมาก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ" ซึ่งทำให้ผลแห่งคำพิพากษาหรือคำสั่งขัดกับหลักกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้น ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๙

ส่วนข้ออ้างที่ว่าภายหลังจากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๖๐ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกระเบียบธนาคารแห่งประเทศไทย ที่ พ.๑/๒๕๖๐ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจ้างพนักงานสัญญาจ้าง ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ให้จ่ายค่าชดเชยให้แก่พนักงาน จึงเป็นการขัดแย้งกับคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดที่วินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับการยกเว้นไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย นั้น เห็นว่า ข้ออ้างดังกล่าวมิใช่กรณีที่ศาลปกครองสูงสุดฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญ อันจะเป็นเหตุให้ขอพิจารณา

/คดีใหม่ได้...

คดีใหม่ได้ตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สำหรับข้ออ้างที่ว่า ผลของคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด เป็นข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษา เพราะคลาดเคลื่อนในข้อเท็จจริง ขัดแย้งกับข้อกฎหมาย ความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวน ความเห็นของตุลาการผู้แต่งคดี คำพิพากษาศาลปกครองกลาง นั้น เห็นว่า เมื่อศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองสูงสุดมีอำนาจพิพากษาเปลี่ยนแปลงแก้ไขกลับหรือลดคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นได้ และคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลปกครองสูงสุดนั้นให้เป็นที่สุด สำหรับความเห็นแย้งของตุลาการเจ้าของสำนวน และตุลาการผู้แต่งคดีหาใช่คำพิพากษาในคดีนี้ คำพิพากษาจะต้องกระทำโดยองค์คณะที่พิจารณาพิพากษาโดยคำพิพากษาหรือคำสั่งจะต้องบังคับตามความเห็นของฝ่ายข้างมาก เพียงแต่ในกรณีที่ตุลาการในศาลปกครองผู้ใดมีความเห็นแย้ง กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครองก็ให้ทำความเห็นแย้งไว้ในคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้น เท่านั้น จึงไม่ใช่กรณีที่คำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุดขัดหรือแย้งกับความเห็นของตุลาการเจ้าของสำนวนหรือตุลาการผู้แต่งคดี ส่วนข้ออ้างที่ว่าศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยกลับคำพิพากษาศาลฎีกាដ้วยคำพิพากษาว่า เงินที่นายจ้างจ่ายให้แก่ลูกจ้างในวาระอื่น และมีชื่อเรียกต่างๆ กัน โดยมิได้มีวัตถุประสงค์ที่จะจ่ายให้แก่ลูกจ้างเมื่อเลิกจ้าง เงินจำนวนนั้นมิใช่ค่าชดเชยแม้นายจ้างจะจ่ายให้แก่ลูกจ้างที่ออกจากงานเพระเลิกจ้างก็ตาม แต่หากมิได้มีเจตนาจ่ายในทำนองเดียวกันกับการจ่ายค่าชดเชย เงินจำนวนดังกล่าวจึงมิใช่ค่าชดเชยแม้จะมีจำนวนมากกว่าค่าชดเชยก็ตาม นั้น เห็นว่า เมื่อศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า กิจการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน จึงไม่อาจนำบทนิยาม “ค่าชดเชย” ตามมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาใช้กับเงินที่พนักงานและลูกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับเมื่อออกจากงานได้ และเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ฟ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๒๘ ได้รับประโยชน์ตอบแทนกรณีพ้นจากการเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่น้อยกว่าที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานแล้ว จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าชดเชยตามพ้องอภิ กรณีจึงฟังได้ว่าศาลปกครองสูงสุดได้ใช้ดุลพินิจในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายและปัญหาข้อเท็จจริงในคดีนี้แล้ว ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๔

/และผู้ฟ้องคดีที่ ๖...

และผู้พ้องคดีที่ ๖ ถึงผู้พ้องคดีที่ ๒๙ จึงไม่ใช่กรณีที่ศาลปกครองสูงสุดฟังข้อเท็จจริงผิดพลาดอันอาจทำให้ข้อเท็จจริงที่ฟังเป็นยุติแล้วนั้นเปลี่ยนแปลงไปในสาระสำคัญตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือมีข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณาพิพากษาที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรมตามมาตรา ๗๕ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอให้พิจารณาคดีใหม่ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

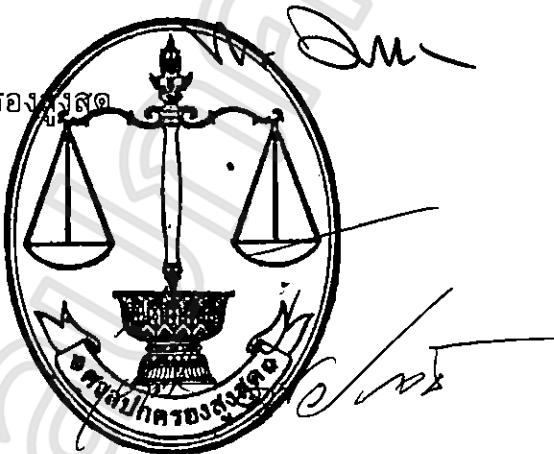
จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายประนัย วนิชานันท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

✓. (ประนัย)

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายพรชัย มัณฑิรเพ็ญ
ตุลาการหัวหน้าคดีศาลปกครองสูงสุด

นายประสาท พงษ์สุวรรณ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายชูชาติ อัศวโรจน์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายมนต์ธีร์ วงศ์เสรี
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

มนต์ธีร์

